

M

Uotinmäen
kivikautinen asuinpaikka
Hiukkaisissa.

Tutkinut

syks. 1903

Julius Kilio.

Uolinmäen
kivikautinen asuinpaikka
Kiitkaisissa.

(vrt. kartanaihelmaa Uolinmäen ja Torisevan kunnan
kivikautisista asuinpaikoista ja valokuvaa edellisestä
sekä H. m. l. 4273 sekä kahta
tähän liitettyä pohjapiirrelmää)
Paikan topografia.

Uolinmäki sijaitsee Makkilan
asemalta suoraan etelään muuta-
main kilometrin päässä (linnuntietä
7 km.) n. 8 m:n korkeisella,
jotakin itä-läntisuuntaisella
moreeniharjanteella, ^{pääasiassa} Kiitkaisien
kappelin puolella. Se on laakean
Kokemäenjoenlaakson S-reunalla,
jonka korkeus merenpinnasta
täällä on n. 25 m. Sen S. että
N-puolella Uolinmäkeä on mit-
tytasanko, joiden lävitse juok-
sevat pienoiset, Tattaranjoen kautta
Kokemäenjokeen joutuvat
purot.

Viimeinen maankohoaminen
näillä seuduilla tekee n. 60 m. joten
ei ole aivan pitkä aika - geolo-
gisesti puhuen - keelunut siitä,
kun postglasiaalinen meri
piisteli lahtiaan ja poutkamiaan
näille seuduille, tarjoen täällä
kalavesiä, riistamaita, ja päi-
vänpuolisista rinteistä asuinpai-
koiksi. - Ja koska ^(näillä seuduilla) n. 15 m:n ala-

puolella, merenpinnasta laskien, ei ole löytynyt muuta kuin nimeltä kivikaluja, on tämä kokoamis- aika pidettävä kivikauden jälkeisenä, ja Uolinmäen asutus- aika, satuva maakokoamisen kolmannelle neljännekselle, on kivikauden loppupuolen aikainen.

Kivikautiset löydöt.

Uolinmäen kivikautisen asuinpaikan on keksinyt museonhoitaja M. Kauppinen, joka kuultuaan Uolinmäen "ukkosenvaajoista" ja "maalariinkivistä" (= hiointkivistä) kesällä 1897 saapui paikalle, kaaden Mikolan ja Uolilan torpista Satakunnan museota varten vankkan hevostuormallisen hiointkiviä ja niiden palasia ynnä n. puoli-toistakymmentä kiviäsetta.

Tämän johdosta tuli kand. H. J. Fleikel Muinaistieteellisen Seurikunnan määräyksestä paikkaa tutkimaan, jolta matkalta hän toi muassaan Taltion hist. museoon n. 50 hiointkiven kappaleita (H. M. 3470: 1-19).

- Tri A. O. Fleikel toi taas Tutkimusmatkaltaan kes. v. 1898 hiointkiveäpalasia 72 kpl., jotka olivat löydettyjä etupänsöi certain vierisistä, pelloista kesätyistä kivi-

Kasoiista (H. M. 3574. 366-440). - Vallion
 museoon on edellisten lisäksi
 tullut kirjoittajan kautta syks. 1900
 toista kymmentä esinettä, niistä enin-
 mät hiominkiven palasia (H. M. 4084)
 sekä syksyllä 1903 useita kymmeniä
 esineitä: khyitä ja puolinaaisia
 kiviaseita, hiominkiven palasia,
 pari nakutuskiveä, joukko saviastian-
 palasia y. m. (H. m. 4275).

Talokunnan museoon on samas-
 ta paikasta karttunut yhäti lisää
 herra M. Kauppisen kautta, joka
 v. 1897 on säännöllisesti syks.
 syin kevään tehnyt matkan Uotini-
 mäkeen, niin että Uotinmäen
 kivik. esineiden lukumäärä ny.
 kyään tekee mainituissa museossa
 n. 700 kpl., joista n. puolisataa
 (khyitä ja, enimmäkseen, katkelmaista)
 kiviaseita (tasatalloja, poikki-
 ja oikokirveitä y. m. yksittäisiä)
 yli parikymmentä saviastian
 kappaletta, joukko kiviaseen teko-
 sälpää, isoja kiviaseiden takko-
 kiviä, joista muutamat voivat
 olla jauhinkiviäkin, ja ainakin
 yhdet varmat jauhinkivet sekä
 alus- että päällyskivineen.

Kerrottujen esineiden löytö-
 paikkoihin nähden viitattakoon
 kartanaihelmaan Uotinmäen ja
 Torisevan kulmasta. Rikkain löytö-

Toialue on Mikolan ja Uotilan torppain välinen alue, joka sum-
 rimmaksi osaksi on peltona ja
 nimitetään Mikolan ja Uotilan
 kariksi. Eräs kertoja, Werner
 Mikola, väitti kirjoittajalle v. 1900,
 että kaikkein ensin on kivikaluja
 löydetty Uotilankarista, Mikolan
 puoleisen saran kekivaikeilta
 (toisen männyn kohdalla alhaalla
 lukien), mistä peltona tehtäessä
 löytyi muuan seuni (ks. edellis).
 - Mainittu löytöalue jatkuu kivi-
 tenkin jotenkin rikkaana pitkin
 rinteitä Heikkilän lounaispuolelle
 ja Uotilan kohdalla, missä Uoti-
 mäen nityt kohoavat hiukan kor-
 keammiksi, kuuluu kivikaluja, hioin-
 kivipalasia, ^{nim.} löydetyn hyvän
 matkan päästä rinteestä eli puolen
 S. puolelta asti.

Greenin torpan kohdalla on
 löydetty hioinkiven palasia, ja
 torpasta n. 1/2 km. S. S. W on
 Maenpääni Oskari monta vuotta
 sitte rantakuopasta löytänyt
 "ukkosenuvaajan" (joka kuuluu
 viedyn Porin) Harjunpäästä
 Taanon kulmasta, joka on
 samalla harjunjatkolla kuin edel-
 linen, sanotaan Juhon, Harjun-
 pääni isännän, löytäneen jonkun
 "ukkosenuvaajan" (hukkajoutunut).

Nikolan ja Uotilan torppamäen väliseltä tanhualta on tiedosta löydetty joukko karkeatekoisen saviastiankappaleita (nähtävästi yhdestä, ehjessä alleesta saviastiasta), kuten herra Kauppinen kertoo kirj. kirjoituksessaan „Uotimaan kiviaseiden tehdaspaiikka Kiukaisissa“, s. 13 (eripainos albumista „Laituja Suomen saloilta v. 1903“)

Nuonnesta, Uotilan torppasta satokunta astetta N.N.W. suuntaan on löydetty, syksyllä 1900 Seuraniemi kertomuksen mukaan, hiemanossa saviastianpalasia, ja syksyllä 1899 oli Pauli Sorro löytänyt tältä paikalta Nuonnenkunta isoa kiviainetta, enimmäkseen nietakeopasta vaan ^{osa} musta kauvempaan (annetat Porin). — Kauppinen kertomuksen mukaan on saviastianpalasia löytynyt vielä kesällä 1901, ja kesällä 1902 näki Kauppinen ^{nieta}keopan kulmalla vielä mustanmaa laistaa, mutta kaivaessaan paikalla hävion tieltä, ei hän löytänyt muuta kuin yhden saviastianpalasen. (mainittu kirjoitus, siv. 13, 14).

Sorron pellosta, joka jo on Nakkilan pitäjän puolta, Puotin talon aluetta, on löydetty, Seuraniemi mukaan syksyllä 1900,

6

yksi hioinkiven kappale torpan
asumosta N.N.W.-suuntaan keskeltä
isoa peltoa ja kiviöjan tollin
lavin alta useampia hioinkiviä.
(viedyt Porii) - Huomattava löytö
Dorron torpan läheltä on tehty
syksyllä 1902, jolloin torppari
Hassakki löysi nurmen alta
edellämainitut jäuhinkivet, mo-
lemmat päällekkäin.

Edellisten lisäksi on
yksityislöytöjä saatu talteen
esim. Hannulan torpan seuduilla
vasarakivet (ks. karttaa; esine
Satakunnan museossa) ja Uolun-
mäen niittyjen eteläpuolella
olevan harjanteen toiselta puo-
lta, Juholan kohdalla (torpan
nimi jäänyt muistoonpaanematta),
sekä vielä runsaanlaisesti
Torisevan kalualta, missä nä-
kyy olleen erinäinen asuinpaik-
ka (ks. H. m. l. 4276).

Kivik. kiinteitä muistoja.

H. J. Koekisen kirjeen mu-
kaan 50/X 97 (Hist. Museon top.
arkistossa) on hän löytänyt
peltoa Tehdestään Mikolan
kariosta monta "laattakiviä",
useita paikoista kiliä, mus-
taa multaa, ja hioinkivien
kappaleita, sekä kolmesta

Kohtaa "savimättään", jotka olivat
sähään maan päällä ja maan-
sisälle, yksi kumminkin metrin
vaikeilla; savipatsaat kaivoi-
ja hajotti hän tekemälleen pellolle,
seuratahden kun maassa ei ol-
lut lähellä muuta kuin hiek-
kaa.

Uotilan karissa on taas
runen mainitulla paikalla, mistä
erään väitteen mukaan ensimmäi-
kivikalut ovat löytynet, ja
saman kertojan mukaan, ollut
oikein runia eli pesää, joka
oli 2 kyyn. pituinen, runsasti
3 kott. levyinen, perä W.O.W.
suuntaan. Runi oli kertomuksen
mukaan reunustettu lähes 3 kott.
korkeisilla kivillä, jotka olivat
asetetut oikein tasaiset puolet
sisäänpäin ja niin suorasti.
Perässä oli kansoa kiviä. Pe-
sän pohjalla oli tasasia
jaavia; pieniä mustia kiviä
oli ympärillä, ja hiiliä poh-
jalla. Oli niinkuin kiuvas olisi
hajonnut.

Mikolan ja Uotilan vä-
lillä on myös kaivauksen kautta
tullut esille muutamia kiinteitä
muinaisjäännöksiä. Kivikauti-
sen hautaraunio, joka muka
sisältäisi poltettuja luuta,

on luullut löytäneensä kaud.
 Heikel Mikolan W. G. W. puolelta
 kun hän lähetettiin tutkimaan
 paikan kivikautista asutusta.
 Hän on kuitenkin jättänyt huom.
 mioonottamatta, että paikalla on
 useampia kulttuurikerroksia, ja
 että rauniosta löydetyt kivi-
 esineiden palaset samoin saatta-
 vat olla sekundaarisia kuin ^{edim.} jsetto-
 vareista löydetyt. Lisäksi viitatta-
 koon mahdolliseen pronssilöytöön
 tästä rauniosta (Kauppisen main.
 kirj., s. 12 ja Top. arkisto, "Oletta-
 kivik. hautausma."). — Kivikauti-
 sia tulisijoja löysi herra H.
 sensijaan Uotilan karista, kaivau-
 saan kanavaa sen N. osaan. Tällöin
 ilmeni n. 25 sm:n syvästä kolme
 rinnattain olevaa mustaa liuvasta,
 joihin kivet varsinkin pohjalla
 olivat sijauneet pikimustaan noen-
 sekaiseen muttaan, ja joiden
 seassa sijaitsi tuhka ja hiili-
 palasia; yhden tulensijan päällä
 oli pari hiivintuon palasta, toi-
 sen ympärillä saviasian palasia.
 Mikolan karin ja tien
 välillä on huomattavana useita
 (tähes 10-kunta) hautausta, josta
 tri A. O. Heikel v. 1898 kaiveli
 5 kpl. Näistä oli yksi N. E. - S. W.

suuntainen, 6-7 m:n pituinen, N.E. päässä pyöreä (ks. A. O. Heikelin kertomusta Top. arkistossa v. 1898). Tämän pyöreän kuopanteen keskikohdalla oli maa sekottumatonta, siitä lähtevän pidentymyksen pieksosa kielusekaista, saviastianpalasia ja palaneita luunmuruja sisältävää 1 m:n syvyydelle; vastapäätä vime kerrottua kohtaa oli kamattu savikasa. — Paikka on niimmuodoin pidettävä asunto, ja tietävästi juuri savenvalajan asunon pohjana. Mutta vähistä tulensijan jätteistä päätän ei se lieue pitkäaikainen asunto ollut.

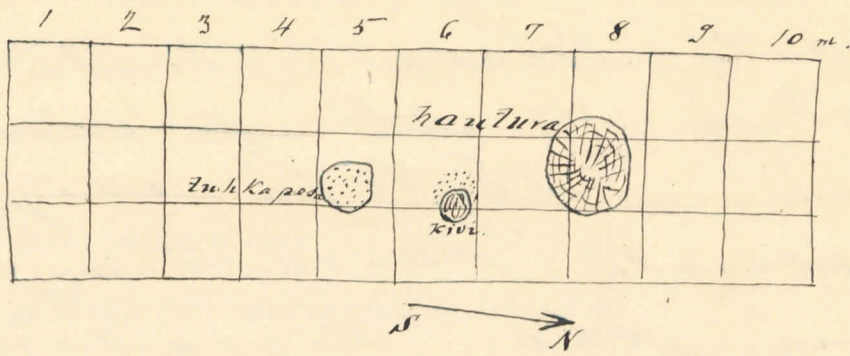
Tällaisia hauturoita on vielä Heikkilän ja Mäkelän välillä, tien ja aidan välissä. — Muita kivikautisina pidettäviä muinaisjäänöksiä on vielä muuan kivistatomus Mikolankarin ja tien välillä sekä mahdollisesti "paasiarstu" Heikkilän torpan maalla.

Kirjoittajan kaivaukset.

1) kaivaus Mikolan lounaispuolella, Väkin Eevan akkunalla. Tällä, mainitun rakennuksen ja aidan välisellä, n. 80 m² n

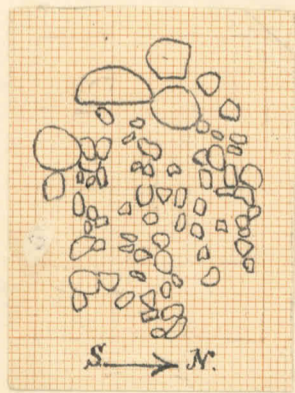
2) Kaivaus Nikolan ja Uotilan rajaportista S. suuntaan, Nikolan puolella, aidan nurkasta. Tällä n. 30 m² laajuisella alalla oli 7:n ja 8:n reunun

laajuisella alalla oli 7:n ja 8:n reunun

rajalla laakea, n. 1,5 m:n laajuinen, parin dm:n syväinen hautura, ja S. puolella oli joitakin samankokoinen matala hietakumpura vaaleanruskeata hietaa (eli samallaista kuin muuallakin kaivausalalla).

Mainittu hautusa kohdalla oli maa heti sammaleen alla hileen karvaista. Noian korkeuden syvyydessä alkoi ilmautua no. kivia palaneita kiviä isompien kivien ympäröiminä. Välissä oli luhkamaata, sitä muu-

scale?

Liesi kivikko.

tempaa, mitä syvemmällä. Näiden liesi- kivien potja- ala (n. neliometri metrin syvyydessä), muodosti koskemattomaan maahan syntyneen, kuopanteen. On ole- tettavaa, että tämä liesikivikko on syntynyt siten, että maa ensimmäisten kivien alla on

palamisesta pehmennyt ja kivet silloin painuneet kuopalle, jonka vuoksi useita kiviä yhä on ladottu päälle aikain kulussa. - Tästä liesikivistä grani metria S. oli pienehkö tuhkajesa. - Löytöjä esiintyi kaivauksesta pariasti anpaalasia, ynnä joku kivi esiin säto.

3) Mikolan karin S.W. - siim - massa nurkassa, Uolilan rajan vastaan kaivettu 10 askelen päässä S. nurkasta pellonprien: taretta 4 m:n pituudelta ja 3 m:n leveydeltä. Kaivaus-alan alapäässä oli hietatönkki, jossa ei kuitenkaan näkynyt muuta kuin hiilia, sormenpään poho: sia, 0,5 m:n syvyydestä. Ylä: päässä oli n. 1 m:n pituinen, 6-7 dm:n levyinen tuhkajesa (hyvin musta) lähes 0,5 m:n syvyydessä. - Löytöjä ei tullut mitään.

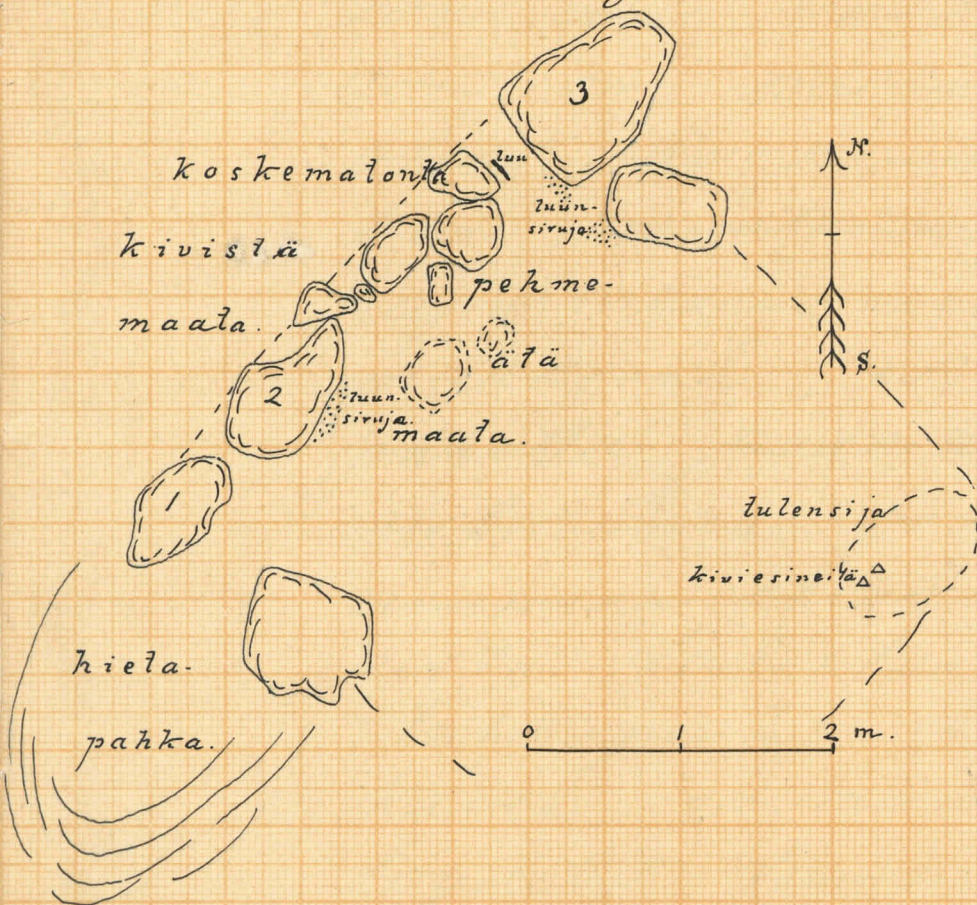
4) Kivilatomus Mikolan maalla, Mikolan karin ja aidan välillä, Mikolan torpasta S.W. Ensi silmäämältä tekee tämä latomus "paasiarkun" (hällkista) vaikutukseen, jonka S.E. sivu olisi hajotetuksi tullut (ks. viereistä pohjapiirusta).

Kivilatomus

Uolinmäen kivik. asuinpaikalla

Mikolan maalla Kiukaisissa.

Tutkinut syksyllä 1903 J. Ailio.

Lähellä aidan viressä läjäjä-
jässä olevat kivet ovat omiaan
vahvistamaan tällaista arvelua.

Maa on tällä sivulla
tasaisesti viettävää ja, mikäli
kaivaus osoitti, ei maalarajissa
ollut mitään rajaa huomatta-
vissa enentkuin N.W.-sivun
muodostavan kivien kohdalla,
missä tuli kivinen, koskematon
maa vastaan. Niin muo-
doin on paikalla aikoinaan
ollut kuopannetta, mutta
kun muutamat kivistä (poh-
japiirroksen n:ot 1, 2, 3) olivat
maakiviä, ei juuri voi olla
järkeä paasiarkusta, vaan
mieluummin jorkimmoisesta
asunnon seinämästä. Asunuk-
sesta todistaa myös tulensija
(Tuhkapesä) kaivausten E. kol-
kassa, ja niinkään alueelta
löydetyt luunsirut (yksi isoikko
luu), saviastiampalaset ja
kiviin kivenkappaleet.

5) "Paasiarkku" Heikkilän tor-
jan maalla. Heikkilästä W,
kivisessä mäenrimmassa (ks. kartan
aihelmaa Uotinmäen ja Torisevan
kulmista) on suurellainen ja
säännöllinen, sisältä 9 min pitui-
nen ja 1,7 min levyinen paasi:

arkku, joka on laadittu n. 0,5³
m:n kokoisista ja osaksi isom-
mistakin paasista. Arkkua
ympäroi kummallakin sivulla
n. 1,5 m. levydellä kivisauniota
mikä arvattavasti ennen on
peittänyt koko arkkun; osa ki-
vistä on vyörynyt arkkun, osa
lienee heitetty pois (es. pohjapäästä).

Maa oli arkkun sisällä, ohu-
en sammaleen alla tuhankarvaista,
ja tästä löytyi heti kaivamisen
ruvettaessa muuan rautainen, toi-
sesta päästä katkennut, iälleen
määräämätön esine. Tyvemmällä
oli maa ruskeata, kivensekaista
hietaa, sisältäen paikoin hiilen-
palasia. Koskematon pohja
oli parin kolmen desimetrin päis-
sä. Mitään ^{muuta} esineitä ei löyty-
nyt. Ainoastaan arkkun sisuus
etsittiin.

Mitä tulee tämän paasi-
arkkun luonteeseen, niin on ensim-
näkin huomattava sen melkoinen
koko, (leveys = ihmisen pituus),
minkä vuoksi se lienee laa-
dittu joukkohaudaksi. Tästä sek-
teesta on se aivan Reotin
"hällkistain" kattainen, samoin
myös hävinneen asunon puolesta
ja eroaa ihan jyrkästi myö-
hemmän aikain pieni arkkui-

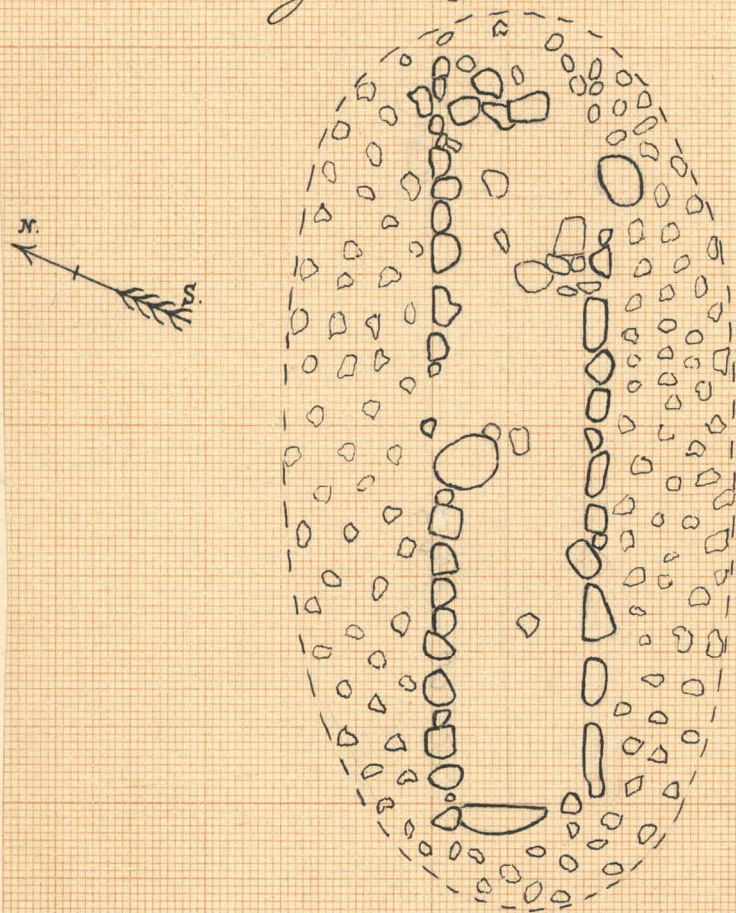
Paasiarkku

Kiukaisissa Uolinmäen kulmalla

Heikkilän torpan maalla.

Arkun sisustan tutkimus

J. Ailio syks. 1903.

0 1 2 3 m.

sista haudoista. Paikallinen ero
 tämän ja Ruotsin ^{enimmäkseen} paasiarkkujen
 välillä on se, että ^{18^{te}} larkkutivet
 Ruotsissa ovat laatakiviä ja
 arkunpeite (mantel) muuttua.

Todennäköisellä tuntuu kai-
 kissa tapauksissa, että tämä
 Uotimäellä tavattu paasiarkku
 on kivikautinen.

Katsaus.

Laattamatta antaa tarkkaa
 tilastoa Uotimäeltä löydetyistä
 kiviesineistä, huulemme kuitenkin
 osavamme jotenkin oikeaan,
 väittäessämme, että runsaasti puolet
 kaikista kiviesineistä — lukuun-
 ottamatta hiivinkiviä ^{ja niiden} palasia ja
 kivenluustoja — on kirveitä, noin
 kolmas osa tasataattoja, ja
 vain joitakin prosentteja on
kourutaattoja ja kaapimia sekä
 vielä vähemmän keikäkiviteitä
 ymmä muuta harvinaisempia
 esineitä n. k. "ongunpajinoja (4275:1)
hakkuukiviä, veitsiä, lovel-
isiä kiviä (4084:10), y. m.

Kirveistä ovat harvat oikea-
 kirveitä, muut poikkikirveitä
 ja yleensä runnettuja. Muodot-
 taan on pieni osa pyöreävar-
 sia tai pyöreämäisiä, muut

ovat poikkileikkaukseltaan
suunnikasmaisissa, siis tasa-
reunaisia. Kaikki ovat paksu-
siskaisia, niinmuotoin osottan
kivikauden loppuaikoihin.

Tallat ovat latteita, tasa-
reunaisia, enimmäkseen pieniä
ja osaksi hyvin pieninä.

Reikäkivet ovat nähtävästi
laantuneita muotoja venemäi-
sistä vasarakivestä.

Hioinkivinä ovat isoista
laajoista pidettävät ne, jotka
ovat keskikohdalta jääneet
mykiksi (useita Porin mu-
seossa) ja kenties myös ta-
saisesti kuluneet, kun sen si-
jaan kaukalon tavoin kul-
neet kivet ovat oletettavasti
jaankivinä käytettyjä (vuori-
laji näissä viimeisissä tavall-
isesti karkeakkoa, joskus gra-
niittia), kuten osottaa muuan
hiertimen keralla löydetty kivi
(Porin museossa). - Muuten on
useita käsihioimiäkin Tullut
talleen.

Pääasiallinen vuorilaji ki-
viaseissa näkyy olevan diabaasi,
minkä lisäksi esiintyy maasatun-
porfyria, harvoin diorittia ja
gneissia tai grütiä.

Keramiikkaan nähden on
 Uolinmäen asuinpaikka joteu-
 kin yksinäisenä. Tsi savi on
 karkeanlaista, maasäträllä se-
 kotettua, astiamuoto on joko
 padan tai vadin (suorasuinen,
 ja vain joskus suutta hiukan
 kaareva) mutta tasapohjainen,
Koristeet ovat suoria viivoja
 (sit. sakjärjestyksessä), kampa-
 aihe, ympyräaihe, isoja ja
 pieniä kuoppasia ynnä joi-
 nanteita. - Tuntuu kuin osoittaisi
 tämä keraaminen taito useissa
 kohdissa taantuneen piirteitä
 vaikuttakin se on luonteeltaan myöhäis-^{aikaiselta}
 Kiinteistä jäännöksistä
 on ensinnä huomattava Uolin-
 pellolla tavattu muini (ks. al-
 kuu) sekä H. J. Heikelin ka-
 paamat kolme liesikivistä ja
 kirjottajan töytämä neljäs,
 jotka viittaavat ^{laurakki puoli} (Kiinteään
 asutukseen. Useat tutkimattomat
 hautausat ovat todennäköisesti
 myös asunonsijojia. - Tohtin-
 me väittää mainituissa te-
 sijamuodoissa näkevämmö
 verrattuen korkealle kehittyneen
 ja myöhäisen kulttuurikannan.
 Ne lukuisat piirintivit
 joita paikalta on löydetty,
 kuin myös tuo suunnaton
 kiviesineiden esiintyminen

on antanut aihetta pitämään
 Noormäkeä kiviaseiden teke-
 daspaikkana, mutta kumme-
 juri sanoi tätä arvelua ai-
 nakaan sanainmukaan pitää
 oikeana, katsoen siihen seik-
 kaan, ettei kiviaseiden teke-
 leitä tai kiviasevarastoja
 ole ilmi tullut. Luultavasti sanoi
 saa ehkä paremmin pitää, että
 kiviaseiden valmistus on tä-
 jautunut epäoikeaksi tar-
 peiksi, ja samaa on sanot-
 tava saviastian valmistuksesta
 mihin useat parikaset - jät-
 teet savevalajan työpaikoista
 - osoittavat. Viitattu esine-
 den lukumäärä viittaa sekä
 verrattuaan vahvaan että myös
 pitkäaikaiseen asutukseen.

Huomattavimpia kulttuurin
 rimuihoja ovat koko kivin-
 kaudeltamme mainitut jänkin-
 kivet, todistaa aineellisen
 viljelyn kehittynyttä oloa,
 ja kerrottu Heikkilän maalla
 esiintyvä paasiarkku, joka
 - jos sen kivihauteisuus tulee
 vahvistetuksi - osoittaa hen-
 kisen viljelynkin olleena vas-
 taavalla tasolla.

Kiukaisten Uotinmäen kivitautisen
asuinpaikan näköalakuva (valokuvannut
Heikkilän väinöitä syks. 1903 J. Ailio
(Kuuluu kertomukseen mainitusta
asuinpaikasta).

L. 127
2739.